

БОРИС АПРИЛОВ

АНГЕЛИНА

Корабчето се измъкна от пристанището пред очите ми. Запъхтян от тичането, аз стоях на кея с куфар в ръка. Рибарите зад мен се смееха безгрижно. Не ми оставаше нищо друго освен да се върна на площадчето и да потърся случайно превозно средство до Бургас. Внезапно ми провървя: една нова „Прага“ с чергило ръмжеше на пътя и се готвеше да потегли. Приблжих се до кабината ѝ.

Шофьорът беше много млад – шофьорче – с нежна момчешка кожа и гладка черна коса. По дръзкото му лице беше изписано изражение на неоправдано самочувствие и безотговорно отношение към занаята.

– Дадено! – отвърна на молбата ми той. – Влезте в каросерията, при индийците. – От селото ще качим още хора, а след това всички ще слязат при строежа на новото пристанище. Тогава ще ви взема в кабината.

Метнах багажа си в каросерията и се прехвърлих след него. Колата потегли. Под чергилото имаше няколко съборени пейки, гранитни отломъци и петима души, насядали с гръб към шофьорската кабина. Промъкнах се към тях. Направиха ми място на пейката. Бяха все груби мъже, целите просмукани от каменно брашно. В бръчките на вратовете им брашното, примесено със стара засъхнала пот, се бе превърнало в нещо като котлен камък. Лицата им бяха широки и изпълнени с вечна, замръзнала върху тях умора.

Бързахме по асфалтирания път. Буйният нрав на шофьорчето се проявяваше. При разминаване с други коли лекомислено навлизахме дълбоко в банкета и винаги завивахме с неопределена скорост. Държахме се здраво за ребрата на чергилото. Свободните пейки се търкаляха наляво и дясно, удряха се в краката ни. Чувствах как носът и устата ми се пълнят с гранитен талк.

Спряхме сред някакво село. Към камиона се втурнаха два-сетина души и започнаха да се прехвърлят при нас – силни, чепати, корави мъже, до един във ватенки. В полумрака, под чергилото, неясно се очертаваха широките им груби лица, обхванати от див, изригнал преди това смях. Те просто пренесоха в камиона хор от твърди селяшки гласове на почти неразбираема за мен реч. Непонятно ми е как само за няколко секунди, продължавайки да се смеят и да говорят, те се наредиха по пейките. Чувствах, че някой притиска коленете ми, че няколко гумени сандали се забиват в чувала ми, но нямаше смисъл да протестирам – нищо не можеше да се направи, пък ако се гледа справедливо, камионът си беше техен, а аз съм случаен гост, неканен при това. Не можех вече да гледам навън – пред мен се изпречиха няколко глави, които сякаш не бяха поставени на вратове, а излизаха направо от яките на ватенките. Дрехите и ушанките им бяха покрити с гранитен прах.

Тези от последната пейка, които гледаха навън, започнаха да реват и да се смеят отново. Смяхът се пое и от другите.

– Хайдеее! – извикаха те. – Бягаай!... Хайде, моме!

Изглежда, че някой тичаше към камиона. Този, който притискаше коленете ми, се хвана за раменете на другарите си и се полуизправи.

– Кой е? – тръпнеше от любопитство той. – Какво има?

– Ангелина! – извикаха няколко души.

– Ангелина се качва!

– Ухаа! – изрева изправеният. – Ангелина, а?

Той седна на мястото си и отново притисна коленете ми, този път още по-силно, защото се тресеше от смях. Всички се смееха с един доста нечист, оскърбителен смях.

– Ама сериозно ли – Ангелина?

– Тя бе!

– Пустата ѝ Ангелина, ей!

Моторът заработи на нова сметка. Но не потеглихме веднага. Работниците от последната пейка избухнаха в още по-силен смях и с особено удоволствие издърпаха при себе си този, който досега беше в кабината на шофьора. Той беше по-възрастен, мършав мъж, с невероятно дълъг нос. Стори ми се, че е нещо като бригадир или старши на групата. Той също се смееше, но беше зачервен от пламналото по лицето му смущение.

– Изместиха те, а? – извика работникът, който притискаше коленете ми. – Друг път да си знаеш мястото!

– Изхвърлиха те като тапа! – обади се някой отляво.

Камионът пое по своя редовен утринен маршрут – от селото към обекта. Трябваше да закара тези силни мъже на работното им място, при новостроящото се пристанище на нефтения завод. Заводът се строеше далеч от морето, но петролопроводни тръби щяха да го свържат с пристанището и по такъв начин той можеше да си смуче земно масло направо от цистерните на параходите.

– Отстъпих на дамата – поясни все още смутеният бригадир. – Ангелина се качи.

– Знаем, знаем.

– Видяхме я!

– Видяхме задника ѝ!

– И отпред я видяхме!

Работниците се закискаха, като направиха онова мръсничко тълкуване на случая. Трябваше да се хванем за където можем. Камионът се разтърси, наклони се и след това се изправи отново, но ние подскочихме спонтанно нагоре, та замръзналият в гърлата смях изригна още по-силно. След този подскок прагата нещо се успокои.

– На твоє място ще си поискам от нея!

– Така де – щом те измества, да си плаща!

– Тя ще си плати на шофьорчето – рече бригадирът. – Защо на мен?

– Защо да я даваме на другоселци! – каза работникът отляво.

– Има и за нас, има и за другоселци! – подхвърли този пред мен.

Излязохме на главния път. Шумовете на каросерията омекнаха. Вече се возехме гладко.

Но разговорът за Ангелина не престана.

– Ти откъде знаеш, че е такава? – запита един работник с жилести ръце и врат. – Опитвал ли си я?

– Не съм, но и това ще стане – отвърна този пред мен, същият, който притискаше коленете ми. – Живот и здраве да има.

Сега той ръфаше хляб и салам и на няколко пъти се обърна да ме види, тъй като все пак се смущаваше малко от мен, непознатия. Салама ядеше направо, без да го бели. Ушанката му бе вдигната нагоре, сякаш му беше малка, и откриваше ниското му набръчкано чело и плешивостта, която започваше над него.

– Като я опиташ, говори, колкото щеш! Сега мълчи!

Работникът с жилестите ръце, който се бе наел да защитава тази Ангелина, бе хем ядосан, хем присмехулно настроен към самохвалкото. Но останалите не бяха предразположени да слушат него. Подкрепяха самохвалкото. Така бе по-интересно и по-сладко.

Ангелина заинтригува и мен. Просто ме обхвана любопитство. Почуках по рамото на самохвалкото:

– Другарю, каква е тази Ангелина?

– А, нищо, другарю. Една наша, селска ни работа.

Обидих се. Облегнах се назад, решен да не питам вече за неща, които не ме засягат. От друга страна, удиви ме нежеланието на работника да споделя с такива като мен нещата около това момиче. Но той се досети, че може да ме е докачил, и се обърна към мен:

– Закачаме се за една побъркана от нашето село. Да минава времето.

– Ясно – казах аз.

– Тя си е добро момиче, ама ние... нали знаете?

– Ясно, ясно! – потупах го приятелски по рамото аз, като с това исках да му обясня, че обидата е изтрита.

Зарадва ме този човечец, който сега пък се отприщи и се чудеше как да замаже постъпката си отпреди няколко секунди. Макар и неумело, той все пак се постара да запази реномето на Ангелина. Малко вероятно е да се е изплашил от мен. Хората наистина са такива.

Пристигнахме на обекта и бързо наскочахме върху новата свежа тревичка, на която ѝ бе отсъдено да не живее дълго, защото на това място отсега нататък щяха да слизат много такива групи, да минават хиляди камиони – строежът тепърва започваше.

От кабината слезе и Ангелина. Едва ми се мярна светлото ѝ зачервено лице, май че твърде хубавичко, но може и да се лъжа, защото го видях само за миг. Тя тръгна заедно с останалите работници към морето, смеси се с тях и те макар да я закриваха от време на време с грубите си разкривени тела, все пак успях да зърна гъвкавата ѝ трептяща снага, облечена в рокля от жълт зефир. Като се спущаше надолу с групата, Ангелина размаха жилетката, която държеше в ръката си, нещо, с което подчерта безгрижността си. Тялото ѝ бе пълно със закачки и сякаш крещеше, че хората могат да говорят каквото си щат, но за него заслужава да се говори чак до второто пришествие.

– Хайде! – покани ме шофьорчето. – Тя тая работа край няма.

Докато се качвах в кабината, смутено, с крайчеца на околото си наблюдавах присмеха в лицето му. Седнах до него и потеглихме. Момъкът беше развеселен. Стори ми се, че стиска волана до строшаване, че иска да полети с камиона направо през ливадата, че е готов да запее, да извика силно, или пък да удари главата си в стъклото.

– Разправят, че е лесна – продума внезапно той. – Довечера ще проверим тая работа.

– Как? – възмутих се аз.

– Поканих я на среща. Готово!

– Добре си!

– Кой знае – усмихна се момъкът. – Понякога такива, дето се съгласяват веднага, режат най-бързо квитанциите. – Той въздъхна: – Не знам, много се разправя за тази Ангелина, всичко се разправя, пък нищо не се доказва.

Вляво се появи езерото, опреснено от пролетните води на реките. Върху гладката му повърхност плаваха патици – мъжкар и самки. Птиците не търсеха риба, защото в такова утро не им бе до ядене – прозата бе отстъпила пред любовното опиянение. Вдясно и напред пустееше равно глухо море, зад което бе замръзнал миражният контур на пристанищния град. Към него гледаше и шофьорчето.

Този път заговорих аз:

– И все пак не можах да разбера каква е тази Ангелина.

– Момиче от селото, в което спряхме. То снабдява с работна ръка новия строеж... Екстра жена! – След това повторно подчерта: – Казват, че е лесна.

– Добре, но какво търси на строежа?

– Как какво? – Работа.

– Работа?

– Да бе!... Искала да постъпи на строеж, да носи панталони... Така казва... Ангелина е чуден човек. Работниците, нали са прости, не могат да я разберат.

– А вие разбирате ли я?

– Кой знае. – Той замълча и се замисли. – Май че е смахната.

– Защо?

Момъкът се засмя:

– Разправя, че искала да живее като хората. Уж иска да живее като хората, пък идва на строежа... Абе аз да си я свия довечера, пък тя нека си говори каквото ще.

– Мислиш ли, че ще я свиеш?

– Да ти кажа правата – хич не ми се вярва. Ама ще се опитам.

Той изпсува. Едва успяхме да се разминем с една лека кола и една каруца. Доколкото разбирам от правилника за движението, виновни бяхме ние. Намалихме скоростта. Влизахме в един от кварталите на града.